

O DREVEŠIH ZA DREVEŠA

DI ALBERI PER GLI ALBERI
 POT OD DREVEŠA DO DREVEŠA, PO IZOLI SU E GIÙ PER ISOLA DA UN ALBERO ALL'ALTRO

- LEGENDA**
1 CANFORO	18 MAGNOLIA SEMPREVERDE
2 TASSO	19 ROBINIA
3 PINO DALEPPO	20 OLMO
4 LECCIO	21 IPPOCASTANO
5 CEDRO DELL'HIMALAYA	22 NESPOLO GIAPPONESE
6 SOFORA DEL GIAPPONE	23 TIGLIO SELVATICO
7 PINO NERO	24 ARANCIO TRIFOGLIATO
8 PAULONIA	25 LIGUSTRO GIAPPONESE
9 GELSO	26 CATALPA
10 TAMARISCO	27 FICO
11 CEDRO DELL'ATLANTE	28 CHACHI
12 ALLORO	29 MANDORLO
13 PLATANO	30 TIGLIO
14 BAGOLARO	31 TIGLIO ARGENTATO
15 PINO DOMESTICO	32 ALBERO DEI ROSARI
16 CIPRESSO	33 ALBERO DEI PARASOLI
17 CIPRESSO DELL'ARIZONIA	34 ACACIA DEALBATA
	35 GINKGO BILOBA
	36 TUJA
	37 AMILO
	38 ALBERO DI GIUDA
	39 CEDRO

GLASBI RASTLIN LAHKO PRISLUHNETE V MESTNI KNJIŽNICI IZOLA.
 È POSSIBILE UDIRRE LA MELODIA DELLE PIANTE PRESSO LA BIBLIOTECA DI ISOLA.

Z LJUBEZNJO IN S SRCEM DO BITIJ, KI Z NAMI SOBIVAJO NA PLANETU.
 CON AMORE VERSO TUTTE LE CREATURE CHE VIVONO ASSIEME A NOI SULLA TERRA.

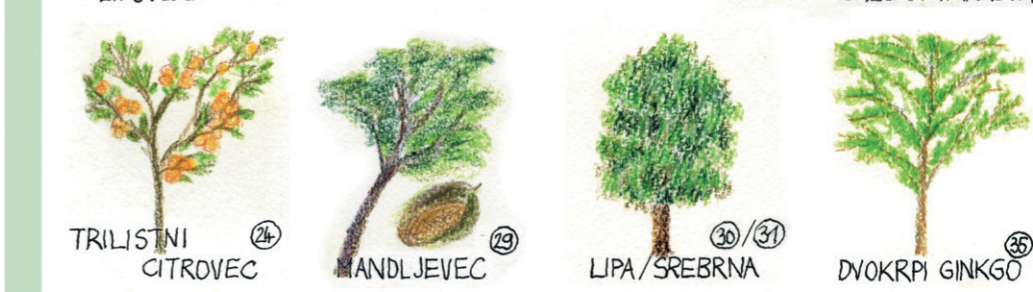
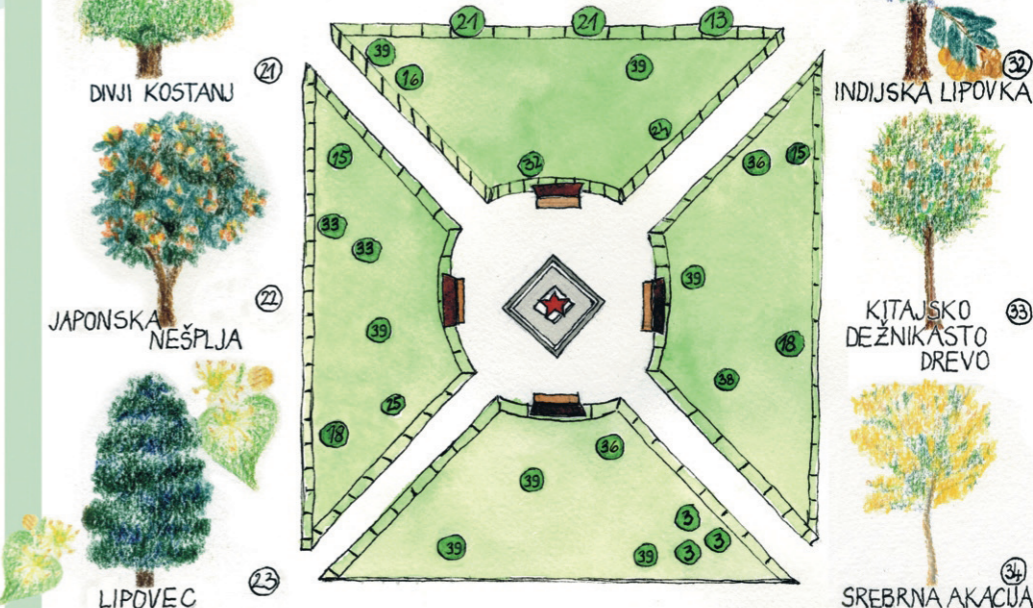
MESTNA KNJIŽNICA IZOLA
 BIBLIOTECA CIVICA DI ISOLA
 LKD IZOLA MARI O NET.TE
 AC MARI O NET.TE ISOLA

ŠTUDIJSKI KROŽEK DREVEŠA PRIPovedujejo
 CIRCOLO DI STUDI GLI ALBERI RACCONTANO

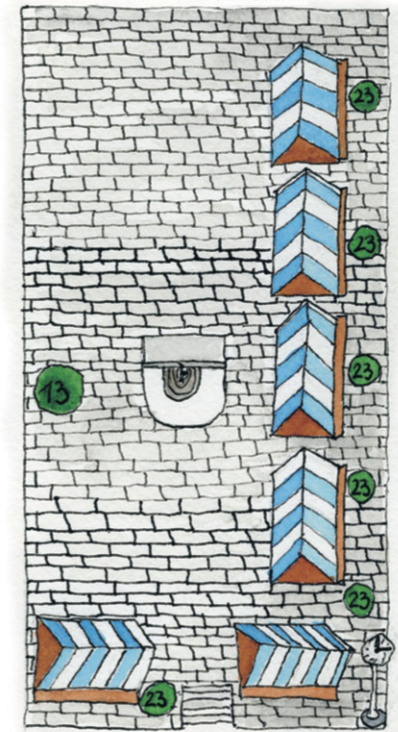
IZDELAVA IN ILLUSTRACIJA: ALJOŠA KRŽIČ
 AUTRICE E ILLUSTRAZIONE
 OBLIKOVANJE: MARTINA LJUBIČ
 DESIGN
 STROKOVNA POMOČ: PETER GLASNOVIČ
 AIUTO PROFESSIONALE

TRG PADLIH ZA SVOBODO

PIAZZA DEI CADUTI PER LA LIBERTÀ

TRŽNICA MERCATO

MESTNA KNJIŽNICA IZOLA
 BIBLIOTECA CIVICA DI ISOLA
 PUBLIC LIBRARY OF ISOLA

STUDIJSKI KROŽEK
 CIRCOLO DI STUDI

REPUBLIKA SLOVENIJA
 MINISTRSTVO ZA VEŠEVO IN IZOBRAŽEVANJE

O ŠTIRIH GODCIH

Štirje godci, ki so hodili od vasi do vasi in godli po gostilnah ter se tako preživljali, so prišli nekega večera do podrttega gradu. Mesec je obseval razpadle zidove in skozi okna so molele veje dreves. Tedaj je rekel eden izmed godcev: »Tovariši, napravimo podoknico nekdanjim prebivalcem gradu.« Ostali godci so bili s tem predlogom zadovoljni in vsi skupaj so zaigrali veselo poskočnico. Ko so prenehali gosti, je stopil iz razvalin majhen, star možiček, se jim zahvalil za godbo in dal vsakemu orehovo vejico, rekoč: »Nesite te vejice svojim otrokom!«

Godci so vzeli vejice, toda med potjo so jih pometali v travo in zabavljali nad starcem: »Kaj drugega naj bi nam bil raje dal. Čemu bodo otrokom te vejice, saj jih imajo doma dosti.« Samo eden je vtaknil vejico v žep in jo dal otrokom, ko je prišel domov.

Drugo jutro so pa priskakali otroci k njemu vsi iznenadeni in rekli: »Oče, zakaj si nam prinesel tako trde orehe, da jih še raztolči ne moremo. Pa tako lepo rumeni so vsi. Takih orehov še nismo videli.«

Godec je začuden gledal orehovo vejico, na kateri je viselo polno zlatih orehov. Hitel je pripovedovat o tej čudni zgodbi svojim tovarišem. Ko so to slišali ostali godci, so šli iskat svoje vejice. Ves dan so iskali po travi, vendar so se morali nazadnje vrniti praznih rok domov.

Ta pravljica nas uči, da človek ne sme nikdar prezirati niti najmanjšega daru.

(slovenska ljudska pravljica)

OREH (JUGLANS REGIA)

Drevo predstavlja simbol plodnosti, bogastva in dolgega življenja. Doživi lahko starost do 300 let in daje bogat pridelek. Simbolizira trdost in močno voljo, daje odlične plodove in senco, odganja mrčes, gosti ptice in veverice. Cenjen je zaradi izjemno lepega in trdnega lesa, iz njega izdelujejo glasbila in drugo dragoceno opremo. Visoka hranilna vrednost orehov in zdravilne lastnosti tega drevesa so človeku že dolgo znane. Je dobra hrana za možgane in popoln obrok za dober spanec. Orehovo olje ima široko uporabo. Stari Grki so orehe uporabljali ne le za hrano, ampak tudi kot zdravilo in barvilo za lase, volno, tkanine, iz zmlatih lupin so izdelovali puder. Nezrele plodove so v preteklosti uporabljali kot odličen vir C vitamina, vlagali so jih v kis ali med, iz zelenih lupin pa še danes pripravljajo likerje. Drevo naj bi imelo magično moč in vanj naj bi nikoli ne udarila strela. Orehova palica je bila v srednjem veku močno zaščitno sredstvo in z njo so v srednjem veku delali zaščitne kroge, v katere ni mogla stopiti nobena zla sila.

(Vir: Maria Ana Kolman: Drevesa: miti, legende, zdravilnost, 3. del, 2019)

KRALJ MATJAŽ IN VILE

Pred davnimi stoletji je bila naša štajerska zemlja poraščena z gostimi gozdovi in v njih so živele strašne divje zveri. Takrat je bil pri nas kralj, ki so mu rekli kralj Matjaž. Bil je dober kralj. Kmetom ni bilo treba davka plačevati. Svojim vojakom je kralj Matjaž nekoč zapovedal, naj poklestijo in posekajo gozd za gozdom po vsej štajerski deželi. Pa so prišli do Svete gore, da bi tudi na njej posekali gozd. Pod goro je bil studenec in okoli njega gost gozd. Tam so se vojaki ustavili in nobeden si ni upal posekati niti enega drevesa. Kralj Matjaž jih vpraša: »Zakaj pa ne posekate tega drevja?« Vojaki pa so mu rekli: »Na tej gori živijo vile in gorje tistemu, ki tukaj poseka eno samo drevo.« Kralj Matjaž se je temu razbrzdano zasmel, iztrgal enemu od vojakov sekiro in stopil k studencu, pri katerem je rasla lepa tanka jelša. Kralj Matjaž zamahne s sekiro po njej. Potem hoče sekiro izdreti, da bi z njo še drugič usekal, a je ni mogel. Z gore pa se je zaslišalo strašno grmenje in nekdo je zakričal: »Joj tebi, kralj Matjaž!« V tistem hipu je zagrnila Sveta gora kralja Matjaža in vse njegove vojake. Ubila jih ni, samo votlina je nastala nad njimi in v njej spijo zdaj vsi: kralj Matjaž in njegovi vojaki. Vsakih sto let prileti zlata ptica in leta okoli Svete gore. Prav takrat se kralj Matjaž predrami in poslušaj. Toda okrog njega je vse tiho in zato nazaj zaspi. Šele takrat, ko bo na svetu največja sila, takrat bo vstal. Takrat se bo gora odprla in kralj Matjaž se vrne z vsemi svojimi vojniki. Takrat mu bodo vile dobre, z njim bodo hodile in mu pomagale.

(slovenska ljudska pravljica)

JELŠA (ALNUS)

Raste na ozemlju z zmernim podnebjem, še posebno ji ustrezajo rastišča ob vodah. V Sloveniji rastejo črna, siva in zelena jelša. Po ljudskem prepričanju ima jelša lastnosti živega bitja, ki krvavi, če ga raniš, posekaš. Je drevo, ki povezuje spodnji, srednji in zgornji svet, saj raste na meji med zemljo in vodo. Les jelše ima izredno trajnost in trdnost, če je ves čas v vodi. Zgodovinski zapisi navajajo, da so skoraj polovica Benetk kot tudi mnoga druga pristanišča zgrajena na jelševih pilotih. Jelšev les so že v preteklosti uporabljali za izdelavo piščali in drugih glasbil. Zvok inštrumentov iz jelševega lesa naj bi imel magično moč in glasbeniku omogočal uvid preko meja časa in prostora. V ljudski medicini so uporabljali vse dele jelše, storžke, oreške, listje in skorjo, ki imajo zdravilne učinke. V slovenskem ljudskem zdravilstvu so vnetja grla, mandljev in žrela zdravili z grgranjem prevrelih storžkov in skorje. S svojimi tremi barvami, rjavimi vejami, rdečim deblom in zelenimi cvetovi simbolizira zemljo, ogenj in vodo. Jelša je drevo z močjo zaščite pred nevarnostmi vseh vrst, pred točo in neurji, uroki, boleznimi. Energija, ki jo oddaja jelša, je mehka in vedra.

(Vir: Maria Ana Kolman: Drevesa: miti, legende, zdravilnost, 2. del, 2017)

SMOLNATI BOROVEC

Nekoč je živel neki drvar. Bil je zelo reven, toda nadvse dobrega srca. Nikoli niti pomislil ni, da bi odsekal kakšno živo vejo z drevesa in si nacepil drv. Ne, raje je pobiral samo mrtve, suhe veje, ki so ležale po tleh. Naš drvar je namreč vedel, kaj se zgodi, če drevesu odsekaš živo vejo. Drevesni sok, ki drevesu pomeni isto kot človeku kri, kaplja in kaplja iz rane, dokler ubogo drevo docela ne izkrvavi. Da, naš drvar je to dobro vedel, zato je zmeraj pazil, da drevesa ne bi ranil. Ko je nekega dne spet nabiral drva, je prišel mimo visokega borovca. Komaj je stopil pod borovec, je zaslišal glas, ki je rekel: »Smolnata je moja kri, iz zlomljenih vejic se mi cedi.« Drvar je pogledal v borovec, in kaj je videl? Da, nobenega dvoma ni bilo: nekdo je borovcu zlomil tri nežne vejice in iz ran se je cedila smola, borovčev življenjski sok. »Brž obvežem vejice vse tri, da smolnato ti ustavim kri,« je rekel drvar in se lotil dela. Spretno je odtrgal kos blaga od svoje obleke, naredil povoje in obvezal ranjeni borovec. Ni še dobro končal z obvezovanjem, ko so se iz borovčevih češarkov pričeli usipati sami zlati in srebrni kovanci. Da, cekini so kar deževali z borovca in presenečenega drvarja domala zasuli. Potem se je dobrosrčni drvar še enkrat ozrl v borovec, se mu nasmehnil v zahvalo, pobral cekine in odšel domov. Tako je ubogi, dobrosrčni drvar postal najbogatejši izmed vseh drvarjev. Vsak namreč dobro ve, da je na Japonskem borovec znamenje blaginje in vsega dobrega. Zato ni čudno, da je ranjeni borovec iz hvaležnosti zasul z bogastvom tudi našega drvarja. Tedaj se je na oknu drvarjeve koč prikazal obraz. Obraz nekega drugega drvarja. Toda ta drvar je bil hudoben in krutega srca. Po pravici povedano, prav ta je bil tisti, ki je visokemu borovcu polomil najnežnejše vejice. Ko je hudobni drvar zagledal toliko cekinov, je pohlepno vzkliknil: »Joj, kje si pa dobil to bogastvo? Ho, ho, kako lepo se svetijo ti zlati in srebrni cekinčki!« Dobrosrčni drvar je svojemu hudobnemu sosеду prav rad pokazal, kaj ima: celo k oknu je prinesel cekine, da jih je bolje videl. Da, bilo je pet polnih košar, zvrhano polnih samih podolgastih kovancev, kakršne pač kujejo na Japonskem. In potem je hudobnemu drvarju povedal, kako je prišel do bogastva. »Kaj, tisti visoki borovec ti ga je dal?« »Da, prav tisti.« »A tako!« je rekel hudobni drvar in stekel, kolikor so ga noge nesle. Tekel je naravnost k staremu visokemu borovcu. »Smola, smola, to je moja kri, naj kot reka k tebi pridrvi!« ga je pozdravil ranjeni borovec. »Ho, ho, saj prav tega si želim!« se je zarežal hudobni

drvar. »Da, da, kar z reko zlata in srebra me oblij!« Drvar se je stegnil in borovcu zlomil še eno vejo. V tistem hipu ga je borovec res oblij, vendar ne z zlatom in s srebrom, temveč s smolo, s samo smolo — s svojim življenjskim sokom. Da, drvarja je smola vsega obljila: tekla mu je po obrazu, prilepila se mu je na roke in noge, tako da se ni mogel več ganiti. Klical je na pomoč. Toda nihče ga ni slišal. Tako je štiri dni čepel pod borovcem — za vsako zlomljeno vejico po en dan — četrtega dne pa je smola vsaj nekoliko odnehala, da se je odvlekel domov. Od tistega dne hudobni drvar drevju nikoli več ni lomil ali sekal živih vej.

(japonska ljudska pravljica)

BOR (PINUS)

Je trdoživo drevo, ki prenaša ekstremne razmere, veter, sušo, pripeko, nizke temperature. Je nezahtevna vrsta, ki uspeva tudi na popolnoma uničenih in izčrpanih tleh. V Sloveniji raste črni in rdeči bor ter rušje. Iz bora so izdelovali glasbila, med drugim tudi obredne predmete. Iz lubja so izdelovali terpentini in katran. Bor kot večno zelen simbolizira nesmrtnost, tudi neomajnost in moč. Bor s krošnjo podpira nebo, s koreninami objema in varuje zemljo. Predstavlja tudi simbol čistosti, zaščite in plodnosti in povezavo med nebom in zemljo. Storž v vseh kulturah predstavlja moč, večno življenje in obnovo. V simboliki starih civilizacij in ezoteriki predstavlja epifizo ali češariko (glandula pinealis). V starih spisih, mitih in legendah borov storž predstavlja zavest o resnični naravi človeka kot fizičnega in duhovnega bitja, povezovalca Neba in Zemlje. Energija bora deluje blagodejno, po zdravilnem oz. energijskem delovanju je drevo sonca, prinaša svetlobo in življenjsko radost, umirjenost, duha. Njegova aura je zelo močna in ob dotiku z borom, z njegovo silno energijo, lahko človek odžene napetosti, jezo in stres.

(Vir: Maria Ana Kolman: Drevesa: miti, legende, zdravilnost, 2. del, 2017)